

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Theologiæ Mysticæ, Seu Facilem & practicum modum
Exercitia Spiritualia S.P. Ignatii Loyolæ per octiduum faciendi - item
triduanam recollectionem fructosè instituendi complectens, Et
Sacerdotibus Præcipuè, aut de Sacerdotali Statu suscipiendo
deliberantibus accomodata, Una cum ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

§. 4. Quid SS. Patres de Exercitiis senserint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48834)

possim dubitare, perpenlis omnibus circumstantiis ejus, et facta est; certòque credo, non illi Personæ factam fuisse revelationem propter se, sed propter uos, ut scilicet Societas homines, & cæteri, qui sanctis his Meditationibus exercetur, aliquod eis tempus seorsim tribuentes pluris ea faciant & ad ea continuanda magis animentur, si quidem talem habent Fundatricem, Protectricem, & Adjutricem, qualis est ipsa Sacratissima Virgo DEI Mater, quæ etiam ea fecit, licet cum majore excellentia absque ulla comparatione, quam nos, voluitque rem hanc nobis manifestare, ut illustrissimum & sanctissimum illius exemplum sequeremur. Ita meminit Pater Ludovicus de Ponte.

VI. Ex qua revelatione, ut rectè concludit nonnisi evidenter possumus colligere, quòd ista Exercitia sint efficacissimum medium ad augendam in nobis charitatem DEI. Nam si hæc Virgo, quæ ad tam altum Sanctitatis gradum ascenderat, Spiritus S. instinctu speciali ea fecerit, profectò dubitari non potest, quin DEVS ea Exercitia illi inspirarit, etiam quam singulare & excellentissimum medium ad augendam suam erga DEVM charitatem; nam hæc perfectio est & res Sanctitas, ad quam omnia opera pietatis dirigi debent. Unde inde si Mater Sapientiæ ea S. Ignatio dictaverit, vel in scribendis direxerit; & si Mater Sanctitatis & Charitatis, supra omnes Homines & Angelos debuit in dilectione mentis incrementis proficere, in his Exercitijs se totà vitâ consecuerit, quis dubitare poterit, quin divinæ Sapientiæ & Charitatis thesauri, & pretiosissimæ fodiæ in ijs reperiantur?

§. IV.

Quid SS. Patres de Exercitijs senserint.

I. Agmen inter hos meritò ducat S. Gregorius l. 1. mor. c. 12. ubi non obscurè utilitatem ejusmodi Secessus in quibus verbis indicat: *Sancti Viri, qui exterioribus mysteriis deservire Officij necessitate coguntur, studiosè sepe ad cordis secreta refugiunt, ibique cogitationis interiorum cacumen ascendunt, & legem quasi in monte percipiunt dum postpositis tumultibus actionum temporalium in contemplatione*

derationis sua vertice superna voluntatis sententiam per-
seruantur. Quantopere autem his ipse secessus conducatur
ad mentem cælestibus consolationibus & illustrationibus
replendam l. 30. moral. indicavit dicens: *Si carni, quod li-
cet, abscindimus, mox in Spiritu, quod delectat, invenimus,
Intentioni quippe animæ si exterior evagatio clauditur, in-
terior accessus aperitur; nam quò extra se spargi propter dis-
ciplinam non potest, eò super se intendere per profectum pos-
est; quia etiam in altum arbor crescere cogitur, qua per ra-
mos diffundi prohibetur; & cum rivus fontis obstruimus,
fluenta surgere ad Superiora provocamus.*

II. S. Hieronymus verò quantopere solitudinem & se-
cessum à turbis amàrit, sequentibus verbis apertè monstra-
vit: *O desertum floribus Christi vernans; O solitudo, in qua
nascuntur ij lapides, de quibus in Apocalypsi Civitas Magni
Regis extruitur! O Eremitus familiaris DEO gaudens!*
Ne verò quis putaret, per hunc secessum effici, ut Proximo
suo minùs quis prodesse studeat, sapienter hæc persuasione
in Epistola 114. ad Celsum eripere conatus est dicens: *Non
enim eò fit hic recessus, ut retraharis à tuis; imò id agimus,
ut ibi discas, ibiq; mediteris, qualem tuis præbere te debeas.*

III. Quem fructum S. Augustinus ex tali secessu retu-
lerit, ipsemet l. 10. conf. c. 40. fatetur sequentibus verbis:
*Hoc me delectat, & ab omnibus actionibus necessitatis, quan-
tùm relaxari possum, ad istam voluptatem refugio; neq; in
his omnibus, qua præcurro consulens te, invenio totum locum
animæ meæ, nisi in te, quo colligantur sparsa meæ, nec à te
quidquam recedat ex me.*

IV. Singulariter tamen in hoc secessu persuadendo Ze-
losum se S. Bernardus exhibuit varijs in locis. Et primò qui-
dem l. 1. de confid. dum Eugenium Pontificem sic alloqui-
tur: *Memento, non dico semper, non dico sæpe, sed vel inter-
dum reddere teipsum tibi; utere tu quoq; te inter multos,
aut cerè post multos; non totum te, nec semper dare actioni
velim, sed considerationi aliquid tui, & cordis, & temporis
sequestrare.* Et iterum eodem libro: *Colligat & se intra si-
nus, qui omnes recipit; alioqui quid prodest tibi juxta Ver-
bum Domini, si universos lucreris teipsum perdens? Quam-
obrem cum omnes te habeant, esto & tu ex habentibus unus,*

quid solus fraudaris munere tui usquequo Spiritus vade
 Et non rediens? Sapientibus Et insipientibus debitor es, Et
 te negat tibi? Porro utilitate hujus secessus, qui in confide-
 ratione potissimum consistit, copiose enumerat ibidem, dum ait
 Hac cognitio affectiva primum fontem suum, id est, mentem
 de qua oritur, purificat, deinde regit affectus, dirigit ad
 corrigi excessus, componit mores, vitam honestat, Et or-
 nat, postremo divinarum pariter Et humanarum veram
 scientiam confert. Hac est, qua agenda præordinat, actum
 cogitat, ut in mente nihil resideat incorrectum, aut con-
 fusione egens. Hac est, qua in prosperis adversa præsentit,
 adversis quasi non sentit. Brevissimè verò omnes hujus
 secessus fructus complexus est, dum in Sermone quodam
 Cantica dixit: *Hæ considerationes sunt deliciose ad sapie-
 rem, solida ad nutrimentum, efficaces ad medicinam.*

V. S. Dionysius in eundem sensum conspirans sic
 ait, imò & necessitatem ejusmodi Exercitiorum indicat
 Ante omnia maximè in Theologia, id est, in cognoscendo
 amando DEO ab Oratione auspiciandum est, ut divinis con-
 memoracionibus, invocationibusq; nos ipsos illi dedamus,
 que uniamus. Oportet enim sanctis orationibus, Et mentem
 tranquilla ad divinam unionem accommodatâ ad DEUM
 ut ad boni principium adduci, Et nos ipsos ad sublimiores
 divinorum, benigniorumq; radiorum contuitum præcatis
 nobis comparare.

VI. Denique S. Chryostomus l. r. de orando DEO
 cum dixisset, per hanc orandi rationem nos assequi, ut
 mortales, & temporarij esse desinamus, naturâ quidem mor-
 tales, sed colloquio, convivitque, quem agimus cum DEO
 ad immortalè vitam transeuntes, mox subdit: *Necessè est
 enim, ut, qui cum DEO familiaritatem habet, Superioribus
 vadat Et morte, Et omnibus, qua corruptioni sunt obnoxia
 sicut fieri non potest, ut, qui solis radijs fruitur, non effugiat
 tenebras.*

§. V.

Quid Summi Pontifices de his Exerci-
 tijs senserint.

I. Si in ore duorum aut trium Testium fiat omne ver-
 bum